

шето възраждане?“ И тукъ той държи на три главни програмни точки: вѣрностъ къмъ традицитѣ, народно единение и отхвърляне на чуждитѣ пакостни влияния. Вѣрностъ къмъ традицитѣ: ние трѣбва да пазимъ православието, езика, обичаитѣ си, понеже чрезъ тѣхъ въ миналото робско време, при едно невежествено състояние и при единъ назадничавъ режимъ, сме упазили народността си и „настоящата си единностъ, на която се уповаваме въ надеждата за политическа независимостъ“. Отхвърляне на чуждитѣ опасни влияния: ние имаме нашитѣ балкански хайдутѣ, които нѣкога сж ограничавали злоупотрѣбитѣ на властта; но отъ 1800 г., отъ когато постепенно се въвежда между насъ „западноевропейската изтънченостъ и разкошъ“ и архиерейтѣ афоресватъ хайдутството, народътъ ни става „все по-мекушавъ и неспособенъ за мъжествени предназначения“, поради което тиранитѣ се насърдчаватъ да бждатъ по дръзки въ грабежъ и насилия. Селимински иска мъжество, единство, самобитностъ — и осмива „маймунски подражаващитѣ народи“. Въ тази точка на своето национално вѣрую той е удивително близъкъ до Раковски, който все тогава защитава патриархалнитѣ нрави и порицава фалшивата европейска цивилизация, за да предпази народа ни отъ религиозно разединение и народностно разлагане. Просвѣтата е нѣщо наложително; религията и политиката на западнитѣ народи — нѣщо опасно. Трѣбва да съхранимъ своитѣ здрави традиции, продуктъ на нашитѣ мѣстни условия, и да не пресаждаме по слѣпо подражание чуждитѣ възгледи и институции, вътрешно несъвмѣстими съ вроденитѣ ни битови черти. И особено трѣбва да държимъ на военния си духъ, за да презремъ насилието и скжсаме единъ день робскитѣ окови. Който нѣма този духъ, той е, като ромънитѣ, презрѣнъ и подъ чужда опека; който го има, той е, като сърбитѣ, зачитанъ и уважаванъ и той „запазва напълно добититѣ си съ оржие политически права“.